

Títol: Els camins de l'amor

Introducció:

La protagonista, Laia, és una jove estudiant universitària que acaba de trencar amb la seva parella de fa quatre anys. En Marc és un noi un any més gran, el qual estudia a la mateixa universitat. Els protagonistes coincideixen per primera vegada a la biblioteca, on les seves mirades coincideixen. Ells encara no ho saben, però arran d'aquell primer contacte comença una maca història d'amor.

Acte 1:

La Laia arriba a la biblioteca després d'un llarg dia a la universitat. En arribar-hi, seu davant d'un noi, que per a ella era desconegut. Després d'acomodar-se i treure tot el seu material, es veu amb la necessitat de mirar a aquell noi. En aixecar la vista s'adona que ell també l'estava mirant. De cop i volta ambdós baixen la mirada i continuen fent els deures com si res hagués passat.

Marc: [pensant] Aquesta xicota té alguna cosa que em pica la curiositat i no sé ben bé el que és.

Laia: [pensant] Ostres aquest noi em sona... Ai! Crec que és el noi de qui tant parla la Raquel.

La Laia de cop i volta rep una trucada inesperada. Era el seu pare, que venia a recollir-la. Ràpidament, comença a recollir, i sense que se n'adones li cau l'agenda a terra i marxa sense agafar-la. En Marc seguidament comença a recollir. Quan estava a punt de marxar s'adona que l'agenda estava a terra, i l'agafa per tornar-li a la seva propietària. En Marc surt de la biblioteca i comença a buscar a la intrigant noia, la qual estava asseguda a un banc proper. En Marc decideix apropar-se a ella.

Marc: Perdona! Diria que aquesta agenda és teva.

Laia: Ostres si... És que he hagut de recollir de pressa, perquè ve mon pare a recollir-me. Moltes gràcies!

Marc: De res!

Ambdós marxen a casa. La Laia arriba nerviosa, ja que no havia pogut acabar els deures i els havia de fer a la nit. Després d'una estona fent-l'os, revisa la seva agenda per no deixar-se res sense fer. I per la seva sorpresa aquell amable noi desconegut l'havia escrit el seu número de telèfon perquè l'escrivís.

Laia: [pensant] Mare meva aquest noi... Que cregut!

Tot i pensar que era un cregut, decideix escriure'l i finalment li posa nom a aquell noi, Marc, un nom que per al seu semblar li pegava molt. Després d'una conversa molt llarga en Marc li proposa quedar en persona.

Acte 2:

Un gran parc a davant de la biblioteca on els protagonistes s'havien trobat per primera vegada. La Laia és la primera a arribar, i després d'una bona estona esperant es pensa que en Marc no vindrà.

Laia: Ostres com triga aquest noi. Havíem quedat a les cinc!

Finalment en Marc arriba, se saluden i comencen a parlar.

Marc: Què tal?

Laia: [molesta] El concepte de puntualitat el coneixes?

Marc: [rient] No massa la veritat, però ja t'acostumaràs.

Laia: No riguis tant... Que potser arriba un dia en què no aparegui, i ja sabràs perquè és.

Marc: Que dius donà! Tot i que arribes tots els dies tard, estaries aquí igualment.

Laia: [rient] Que tu creus tu!

En Marc aparentava estar tranquil, però per dins estava nerviós, perquè aquesta noia desconeguda havia despertat en ell un sentiment que no havia sentit mai. Ella, en canvi, sentia desconfiança, ja que feia poc que havia sortit d'una relació tòxica, i no volia tornar a passar per la mateixa situació.

Després d'una maca tarda conversant, arriba l'hora que la parella s'acomia.

Marc: Bueno noia tot i que m'ho estic passant genial, he de marxar ja. Em toca entrenar i ja faig tard.

Laia: Entrenar? Quin esport fas?

Marc: Bàsquet! Jugo a l'equip del poble.

Laia: No pot ser! Jo també jugo allà. Que estrany que no ens hàgim creuat.

Marc: Ostres, de veritat? Doncs sí que és estrany! [abraçant-la] Bueno jo ja marxo que vaig tard... Ja ens tornarem a veure, que vagi molt bé!

Laia: Igualment!

Acte 3:

Després d'aquella segona trobada, La Laia i en Marc comencen a veure's amb freqüència. Van al cinema i passegen pels parcs descobrint nous llocs. A poc a poc, el seu interès mutu es converteix en enamorament. Laia se sent feliç per primera vegada des del seu últim trencament i en Marc quan està amb ella, s'evadeix de tots els seus problemes. El seu lloc preferit es converteix en la pista de bàsquet on comparteixen la seva passió per l'esport.

Marc: Espero que hagi portat gel perquè el necessitaràs. Ja que cauràs tota l'estona intentant-me defensar.

Laia: Ets un flipat, que et creus que una noieta com jo no li pot parar els peus a un crio com tu...

Marc: Que sí que dona que sí... Va! Menys xerrar i més jugar.

Es passen tota la tarda jugant sense parar. Tot i que són massa competitius, ambdós gaudeixen jugant, i més si és junts.

Marc: Però que ha passat nena? Què has perdut contra mi? Normal...

Laia: Noi, no saps el que és donar peixet?

Marc: [rient] Que mentidera!

Acte 4:

Després de molts mesos sortint, la Laia veu apropiat parlar amb en Marc d'un tema

que la té molt preocupada. El seu pare, un home tradicional i conservador, no veu amb bons ulls la relació entre ella i en Marc. Els seus diferents orígens socials i la prepotència d'ell produeix que el pare el consideri una mala influència, i aquests són motius suficients per no aprovar la seva relació. La Laia per molt que parli amb ell no aconsegueix convènce'l que s'estimen de veritat i que al fons en Marc és bon nano, ja que es manté ferm en la seva posició.

Laia: Ostres Marc, és que no hi ha manera que el meu pare canviï d'opinió sobre la nostra relació.

Marc: Bueno noia que hi farem, si no accedeix és el seu problema.

Laia: Però això no està bé, jo vull que tingueu bona relació.

Marc: Que més em dona! És ell qui té problemes amb mi, no jo amb ell. A més a més, no entenc per què si jo tampoc li he fet res.

Laia: Potser podries demanar-li de parlar un dia en persona per demostrar-li que ets bon nano, no creus?

Marc: Laia, que no entens que no tinc res a parlar amb aquest ximplet?

Laia: Però com t'atreveixes a parlar del meu pare d'aquesta manera. Potser sí que té raó sobre tu i ets una mala influència per mi...

Marxa de cop sense dir res, molt descontenta

Acte 5:

La Laia es refugia en la seva família i amics, mentre que Marc intenta omplir el buit entrenant constantment. Després de moltes setmanes sense saber res l'un de l'altre, la Laia i en Marc es troben per casualitat a la pista de bàsquet. Tots dos es troben nerviosos i insegurs, però la seva química és encara més forta que mai.

Marc: Laia! Podem parlar una estona? Tenim una conversa pendent, no creus?

Laia: No tinc res a dir-te, però si vols...

Marc: Em sento molt avergonyit de com et vaig parlar l'altre dia, no t'ho mereixies. Però és que el tema del teu pare em fa sentir molta impotència, i al final ho vaig acabar pagant amb tu. I tu no tens cap culpa, ho sento.

Laia: Ja ho sé Marc, però per a mi és molt important que el meu pare t'accepti i que tingueu una bona relació.

Marc: Ho sé. Et prometo que ho intentaré canviar per tu. Parlaré amb el teu pare, perquè sàpiga que ets molt valuosa per mi.

La parella decideix donar una nova oportunitat a la seva relació, malgrat les diferències i els obstacles. Perquè per sobre de tot s'estimen. El pare de la Laia continua desaprovant la relació, però ella decideix seguir el seu cor i estar amb en Marc.

Epíleg:

La Laia i en Marc viuen feliços durant molts anys, compartint la seva passió pel bàsquet i superant junts els obstacles que la vida els presenta. El pare de la Laia, finalment, accepta la seva relació i els demana perdó per haver-se oposat a ella. La parella es casa en una cerimònia romàntica a la qual assisteixen tots els seus amics i familiars. La seva història d'amor ja és per fi tancada.